

A házassági szövetség

Amint az eljegyzésünkre, a házasságkötésünkre is egy evangéliumi konferencián került sor.

Egy rövidebb debreceni találkozás előzte meg. Ez alkalommal vettem föl hivatalosan is a Bethánia Szövetség tagjainak sorába. Nagy megtiszteltetésnek éreztem, és méltatlanságom tudatában fogadtam el. Hiszen köztük nyílt meg a szemem bűneimnek és a kegyelemnek felismerésére. Köztük találkoztam azzal az evangéliummal, amely az egyetlen központra mutatott: a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztusra. Ott lett számomra kijelentés, hogy sem egyházunk, református gyülekezeteink, sem pedig magyar népünk számára nincs más járható út, mint Isten országának Krisztusban való keresése és megtalálása. Ha ezt az utat meri járni a mi népünk, akkor az áldásnak, csak úgy ráadásul, olyan kapui nyílnak meg, amelyekben

az egyház és népünk identitását megtalálja, és a romániai kisebbségben is kultúránk, életes ősi hagyományaink teljesednek ki. Csaknem fél évszázad telt el azóta, ez a látás és az a vihar, amin átmentünk, és amiben ma is benne vagyunk, ugyanezt igazolják.

Odajött hozzánk egy lekipásztor. Harcias egyénisége volt az ébredésnek, fia lehettem volna, Szabó Dánielnek hívták. Tőle kaptam házasságom első leckéjét.

– Jucika – mondta a menyasszonyomnak –, nem Feri az, akire a házaséletben támaszkodhat. – Csaknem elsüllyedtem szégyenletemben. Nekem jobb véleményem volt magamról! Azután felém fordult, s ugyanezt mondta:

Esküvő Kisvárdán

– Feri, nem Jucika az, akire mindvégig támaszkodhat. – Megbillent egyensúlyom kissé igazodni kezdett.

– Mármost ne felejtsek el – folytatta komoly méltósággal –, egyedül közös Uruk az, akire mindig és csalódásmentesen számíthatnak.

Persze, kezdő lévén a keresztyén életfelfogásban, inkább nem hittem, mint hittem az intő figyelmeztetést.

November másodikára egy észak-magyarországi kisvárosba, Kisvárdára gyülekeztünk körzeti csendesnapra. A templom zsúfolásig megtelt, s hallgattuk Isten gazdag üzenetét. Délben, az istentisztelet után az egybegyűltek csodálkozására kiállottunk a menyasszonyommal az úrasztala elé. Hátunk mögött Borbély Béla lelkipásztor és Szikszai Béni vállalták a tanúskodást Isten és emberek színe előtt. Szücs Tibor áldotta meg házasságunkat: „Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, (...) aki magának kiválasztott minket öbenne (...), hogy legyünk szentek és feddhetetlenek öelötte szeretet által.” (Ef 1,3.4) Az eskető lelkipásztor különösen azt hangsúlyozta ki az igéből, hogy ez az ige elég a házaseletre és a reánk bízott szolgálat elvégzésére. Az egész nép áldásával halmozott el.

A délutáni szolgálatot Béni bácsi azzal a megjegyzéssel bízta reám:

– Most pedig arról az ígéről szolgáljon: „Aki én utánam akar jönni, az tagadja meg magát és vegye fel keresztyét, és úgy kövessen engem.” (Mk 8,34) – Humoros ember volt Szikszai Béni.

Esküvőnket szeretetvendégség követte, diakonisszák halk mozdulattal „terülj asztalkám”-at varázsoltak. Pár falat étel volt csupán, de észre sem vettük, mi hiányzik annak a jelenlétében, aki „mindeneket betölt mindennel”. (Ef 1,23) A délutáni szolgálatot már mint ifjú házasember végeztem. Akkor még nem is sejtettem, mennyire rajtunk teljesedik be az Ige: aki fel nem veszi az ő keresztyét...

Úgy búcsúztunk el egymástól, mint akik ennek a közösségnek a megbízottjaiként Románia területén hirdetjük a kereszt evangéliumát.